

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstsablen, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 5.

Den 1. December 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Halvaars-Konferencen i Salt Lake City,

den 6te Oktober 1873.

De Tilsledeværendes Antal var meget stort til at være første Førsamling. Af Præsidentstabet vare de følgende tilslede paa Forhøjningen: Brigham Young, Præsident; George A. Smith, Daniel H. Wells, Lorenzo Snow, Brigham Young jun. og George Q. Cannon, Raadgivere. Af de tolv Apostle: Orson Hyde, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, C. C. Rich, Lorenzo Snow, Crastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young jun. og Joseph F. Smith.

John Smith, Kirkens Patriark.

Af de første syv Præsidenter for de Halv-sjældsindestyres Kvorum: Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, og John Van Gott.

Af Præsidentstabet for Højpræsternes Kvorum: Elias Smith, Edward Snel-grove og Elias Morris.

Af Præsidentstabet for Zions Stav: George B. Wallace og John T. Gaine.

Af Præsidentstabet for Bispedømnet: Edward Hunter, L. B. Hardy og Jesse C. Little.

Tilslede vare ogsaa Biskopper, Eldster og ledende Mænd fra næsten enhver Egn af Territoriet.

Konferencen kaldtes til Orden af Præsident Brigham Young, og efter Afsyngelsen af en Salme aabnedes Førsamlingen med Bon af Præsident George A. Smith.

Eldste George Q. Cannon op-læste forskellige Punkter, som anses passende at tale over af de Eldster, der skulle være Prædikanter.

Præsident George A. Smith hen-tydde til sin og Selstabets Besøg i Palestina og andre Lande, og ansorte, at hans Besiddelse som Kirkesorstander ved forrige Konference havde bevirket hans Tilbageløft før, end han havde ventet. Han var taknemmelig til Herren og ønskede, at hans Velsignelser fulde

hvile paa baade dem, som havde ydet ham Hjælp til denne Nejse, som paa dem, der havde følt til at bistaam ham, men som havde manglet Midler til at sætte denne deres gode Følelse i Udsørelse. Han haabede, at Turen til Palestina vilde i Enden bringe meget Godt. Det Øde, som havde hvilet over dette Land paa Grund af dets Indvaaneres Ulydighed mod Herrens Besalinger, skulle være et vedvarende Eksempl for de Sidste-Dages Hellige, paa det de maatte bevares i Trofasthed til det Hellige Evangelium, de havde annammet. Det var Tilhørernes Pligt at bede til Herren for enhver Eldste, som skulle tale til Forsamlingen.

Præsident Brigham Young sagde, at Kristi Evangelium, som de Sidste-Dages Hellige have annammet i Tro, omfattede enhver Sandhed, af hvilkenomhelst Slags, der eksisterede i Verden. Ingen falsc Theori havde Tilværelse i Frelsningsplanens hellige System. Talende paa disse Principer, fremlagde Præsident Young i sine Bemærkninger de mest belearende Punkter, og bevisste i sine Anstuerer stor Frisindethed og en klar Opfatning. Hans Bemærkninger angaaende det Arbejde de Levende havde at udføre for de Døde var logiske og bestemte. Sagde, at de saakalde Kristne i Almindelighed ikke troede, at de Levende kunde blive doblet for de Døde eller at de paa nogen Maade kunde gjøre Noget for dem. Han paastod, at hvis den Menning var ret: at et intelligent Væsen ikke kunde som Stedsortræder forrette en Gjerning for et andet, da kunde heller ikke Jesus have lidt Døden for Andre end sig selv. De, som bevidnede, at Jesus var Kristus uden ved den Hellig-Lands Indflydelse, gjorde dette gansté og alene, grundet paa en historist eller traditionel Tro; thi det sande Vidnesbyrd om Je-

sus kom ene og alene ved Guds Lands Inspiration, og det, som var af Herren, kunde blot gjøres bekjendt ved hans Land. Det næste Punkt, som Præsidenten dvælede ved, var de Sidste-Dages Helliges Enighed. Han forklarede ogsaa Varsagen til dette Princip og ansorte de store og gavnlige Resultater, som vilde være Folgen af dets Udbredelse blandt Folket. Dersom de Hellige blot kunde se Tingene som de var, vilde aldrig Nogen fornegte Troen, og hvis den udenforstaende Verden ogsaa kunde satte Herrens Værk, da vilde al deres Opposition mod det snart ophøre. Han paa- viste, at Evangeliets Betingelser var at bevirke Selvopholdelse i alle materielle Ting.

Præsident Daniel H. Wells bar Vidnesbyrd om, at det System, som de Sidste-Dages Hellige havde annammet i Tro og praktiserede, var Guds Søns Evangelium, og at Josef Smith var den begyndstigede Mand, valgt som et Redstak til at oprette Frelsningsplanen i den nærværende Uddeling. Alle Fornuftvæsener vilde tilsidst have til at bekjende, at Jesus var Kristus, forend de kunde komme ind i Guds Rige. Jesus sagde, at Ingen kunde indkomme i Guds Rige, medmindre de først „vare fødte påa af Vand og Land.“ Alle var forbundne til at blive doblet, og i det Tilfælde, at Nogen gik bag Sløret uden at være blevet delagtig i denne Ordinance, da maa de, som leve i Kjødet forrette Daaben for ham. Dette var grundet paa det samme Princip, som forklaredes af Frelseren, da han sagde, at i Himlen hverken gaves eller toges tilægte. Disse Ordinancer maa udføres paa Jorden ved det hellige Præstedommes Myndighed.

Eldste George Q. Cannon talte om de Fordomme, som eksistere i Verden med Hensyn til Sandheden, og som

komme formedelst Tradition og verdslige Lærdomme. Dersom en fordomsfri Mand med Bibelen i Haand gif ud i Verden, vilde han soge efter en Kirke, som i enhver Henseende var organiseret i Overensstemmelse med dens Forstrifter samt ledsgaget af de Gaver og Velsignelser, som omhandles deri. Mange troede, naar Herrens Ejendomme var Vidnesbyrd om hans Gjerning under Indflydelsen af den gode Land, men efter endel Tivbraadighed og Tænken frem og tilbage med Hensyn til de ojeblørlige Folger, der vilde flyde af at vide Lydhed til saa upopulære Lærdomme, som de Sidste-Dages Helliges, kvaltes Vidnesbyrd i deres Indre. Der forlangtes et opriktigt Ønske for Frelse og et op højet Mod for at adlyde og være trofast i den Sandhed, som var aabenbaret i Evangeliet. Dersor havde Frelseren talt om den røte og smalle Vej, som lebede ind i det evige Liv. De Sidste-Dages Hellige varer i deres præsente Omstændigheder satte i en Tilstand, hvori de vilde blive fristede og prøvede i Maader, som de neppe nogensinde havde drømt om. De havde gjennemgaet mange Forsøgelser uden noget Tab af Troen fra deres Side; men Virkningerne af den nærværende Dags Prøver have haft meget synlige Folger paa Manges Tro.

Taleren haabede, at de Hellige i Fremtiden ikke mere vilde blive undergivne deres Fjenders Voldshandlinger, men hvis de nogensinde skulle blive værdige for en Ophøjelse i Guds Narværelse, da vilde de først have til at blive prøvede. Det Onske, som vi nu skulle sky, var Kjærligheden til disse verdslige Ting. Der var mere Fare at vente fra denne Side end fra al den Pobel, som kunde organiseres og opfides mod os. Lysten og Uttraaen efter Verdens Goder havde bevirket de mest

mægtige Nationers Ødelæggelse. De Hellige skulle dersor holde alt deres Gods rede til Anvendelse for Opbyggelsen af Guds Rige. Hvorsomhelst der eksisterede Hunger for Magelighed og Rigdomme, istedetfor Hunger efter Metxærdighed, vilde den Person, hvis Hjerte var tilbojelig til saadanne Ting, tidlig eller sildig tage Herrens Land, og gaa til Mørket. Efter Lysten til Kvinder, kom Begjærligheden efter Binding med alle dens fordærlige Tilbojeligheder. Hvis Folket blot vilde vise Hengivenhed for Herrens Sag, vilde de til sidst blive rigtige paa alle verdslige Goder; thi der var Intet til Hinder for dem i saa Henseende.

Eldste Cannon op læste derpaa Navnene paa følgende Brødre, som var kaldte til at gaa paa Mission til Skandinavien:

James Hansen, Brigham City; John Anderson, Grantsville; Knud Peterson, Logan; Christoffer Winge, Hyrum; og Samuel Johnson, Salt Lake City. Forhandlingerne sluttedes til Kl. 2 Eftermiddag. Efter Afsyngelsen af en Salme, sluttedes Forsamlingen med Bon af Eldste Brigham Young jun.

Konferencen aabnedes igjen Kl. 2 Eftermiddag. Bon af Eldste Lorenzo Snow.

Eldste Lorenzo D. Young sagde, at han havde overværet den første Konference, afholdt i Zion, og alle de andre med Undtagelse af én. Naar han gjenkaldte i sin Grindring den forbigangne Tid og saa hen paa den nuværende, samt sammenligne de Omstændighederne nu og for, kunde han ikke andet end anerkjende Herrens medvirkende Haand til hans Folks Velsignelse. Det var et vigtigt Spørgsmaal, om de Hellige var taknemmelige nok for de utallige Velsignelser fra den Almæg-

tige. Intet Folk, som havde plantet en koloni under saa ugunstige Omstændigheder som de Sidste-Dages Hellige, havde nogensinde haft den Fremgang, som de havde haft, siden de nedsatte sig i Utahs Dale. Dersor burde de ogsaa vise mere Ydmighed end andre Folk. Saas snart som Folket var forberedt paa at anvende Herrens timelige Belsignalser paa den rette Maade, vilde de blive velstaende. Undertiden saa det ud som om de nu besad mere af disse Belsignalser end var gavnlig for dem. Det var ikke Fattigdom og Forsolgelser, som tilintetgjorde de Helliges Tro, men Fristelserne og Tillokkelserne ved denne Verdens Goder. Taleren henlede derpaa Horsamlingens Opmærksomhed paa Nødvendigheden af, at Forældre give deres Born gavnlige og sunde Lærdomme. Dersom Forældrene varere mere forsigtige i deres Opsørsel, vilde Bornene vise en større Grad af Interesse for Netsærdighedens Principer. At prædike i Gjerning var den mest virkningsfulde Maade til Fremhævelsen af Sandhedens sjonne Egenskaber. Taleren sluttede med at nedbede Herrens Belsignalser over Alle, som visste Tilbojelighed for Netsærdighed.

Weldste John Taylor holdt en Tale angaaende det Omsattende i Kristi Evangelium, i hvilken han paaviste, at de Sidste-Dages Hellige forsøge paa at sætte Herrens Hensigter med Hensyn til Jordens Indvænere i Udførelse. Han ansorte ogsaa Forskjellen mellem Herrens Regjering og de forskellige Nationers, der ere af menneskelig Oprindelse. Taleren omhandlede derpaa paa en omstændelig Maade Menneskenes religiøse og politiske Rettigheder, og ansorte, at disse under ingen Omstændigheder burde indstrækkes eller bestrides. Han sluttede med at profetere om Guds Riges endelige Triumf.

Weldste Brigham Young jun. var Vidnesbyrd om Sandheden af Guds Værk, og fremlagde Beviser for, at de Sidste-Dages Helliges Ledere vare inspirerede fra det Hoje, og at de Hellige vare indsamlede formedelst Åabenbaring. Kirkens Weldster havde ikke opordret Jordens Beboere til blot paa deres Ord at tro deres Lærdomme, men Alle havde Lejlighed til at prove for sig selv. De Hellige havde annammet et fast Vidnesbyrd om Sandheden, og den eneste Fare for dem var, at de skulle blive formegent intagne i Verdens Afsærer. Han var sig bevidst, at de Hellige ikke levede saa nær op til deres Privilegier og ikke nød saa meget af Guds Vand, som de kunde. Der herskede en beklagelig Tilbosjelighed for Penge, og Nogle henvendte deres Opmærksomhed for meget paa Klædedragten og de forsængelige verdslige Moder. Hvis Folket vilde leve mere nær til Herren, vilde de besidde mere Kraft og Indsydelse; de Ugudelige vilde da være magtesløse mod dem, og al den S্যnd, som nu hersker i Salt Lake City, til at leve Ungdommen paa Afveje, vilde bortvige derfra. Ugudelighed havde ikke Sæde i Guds Rige.

Det var bemærkelig, at naar Forældre havde Born, som var syge, folte de i Almindelighed til at sende Bud efter Lægen, istedetfor at have Tro paa Herren og hans helbredende Kraft. Med Hensyn til dette Princip gaves der ikke nu saa megen Tro som i de forbigangne Dage. Gud kan styre Altting til det Bedste for dem, som elsker ham og holde hans Besalinger. Taleren havde seet mange Beviser paa, at Forsynets Haand var med hans Folk. Han opmuntrede de Hellige til at give Agt paa den Helligelands Hvisten og ikke besmitte sig med Verdens Daarheder. Derpaa nedbad han Herrens Belsignalser over de Hellige,

paa det at Tro og gode Gjerninger kunde findes i Overslodighed blandt dem.

Eldste George Q. Cannon bekjendtgjorde, at Præstemødet vilde blive asholdt i det gamle Tabernakel Kl. 6 Fstmdg. Forsamlingen sluttedes til den 7de Oktober Kl. 10 Fmdg. En Salme blev assungen og derefter holdtes Bon af Charles C. Rich.

Præstemødet.

I folge Belkjendtgjørelsen havde et stort Antal Brodre af Præstedommet samlet sig i det gamle Tabernakel Kl. 6 Fstmdg., hvor de forblev i omtrent to Timer. Forsamlingen nod en stor Fulde af Guds Land. De givne Belærelser var af den mest tydelige og bestemte Karakter, som tildelte Tilhørerne en Land, hvorved de fulgte en klarere Opsatelse angaaende Maaden, paa hvilken Gud havde bestemt at opbygge Zion. Talerne prædikede i følgende Orden: Bisshop Edward Hunter, Præsident Brigham Young og George A. Smith. Hoved-Emnet i Talerne var Opsærelsen af Templer, og Samvirken i Ordets fuldeste Betydning.

Den 7de Oktober Kl. 10 Fmdg. Koret sang, og derefter aabnedes Forsamlingen med Bon af Eldste Wilford Woodruff.

Eldste David McKenzie talte om en Prædikens Frugtesløshed, der ikke var dilleret af Guds Land. Naar Herren talte ved sine Eldster, da vilde deres Lærdomme altid være til Befig-nelse for dem, som annammede og satte dem i praktisk Udsørelse. Derpaa henviedede han sine Bemærkninger paa Skønheden, Harmonien og Betydningsfuldheden af Evangeliet. De Sidste-Dages Helliges Lærdomme omfattede ikke alene

Udbvikling i boglige Kundstabér, men indbefattede Alt, der kunde forberede den menneskelige Familie til den Tilstand, som Herren ønskede, de i Enden skulle opnaa. Taleren hentydede videre til Tidernes Tegn, og paaviste, at de berørte Opfyldeelsen af de gamle Profeters Forudsigelse, som berettede om Guds Riges Grundlæggelse og Tilintegjorelsen af Regjerings-systemerne, der var af menneskelig Oprindelse. Nogle af de Sidste-Dages Hellige var lige-gyldige for disse Ting og gave for megen Agt paa disse timelige Goder. Lysten efter timelig Vinding bragte ikke engang i dette Liv ublandet Lykke, men bevirkede i mange Henseender, at Omsorg, Besvær og Ansvar forogedes. Herren var bekjent med sine Børns Organisation og Fornodenheder, og han alene kunde udpege en Plan, som vilde bringe dem Lykke. Taleren børste paa en meget synlig Maade Nødvenigheden af at betale Tiende, at vise Lydighed til Herrrens Raad og levende Drakter og den endelige Oprættelse af Enols Orden og andre vigtige Principer. Han raadede de Hellige til at spare deres Midler og indsette dem i Sparebanken, som nylig var oprettet, paa det de i Fremtiden kunde anvende dem i værdige Øjemed.

Eldste W. W. Cluff sagde, at han havde hengivet den største Del af sit Liv til at udbrede Herrens Værk paa Verden, og han følte et vogende Ønske i at fortsætte dette Arbejde. Han troede, at Majoriteten af de Sidste-Dages Hellige vogede i Tro, Kundstab og gode Gjerninger, men nogle havde taget en Labbane, som var ganste i Modsatning til Fremgangen i disse Egenstabér. Hovedindholdet af Talerens Bemærkninger gik ud paa at forclare Egenstabén af de Helliges Pligter, fra de blive døbte og videre hen i Fremtiden. Han ansorte

hvad de harde udrettet, ved at indsamle de Fattige fra Nationerne og opfordrede dem, som have erholdt Hjælp gjennem det vedvarende Emigrationsfond, til at indbetale deres Gjeld. Han opmuntrede ogsaa til at yde frivillige Bidrag til dette Fond.

Wldste Clus sagde, at siden han var hjemkommen fra sin sidste udenlandst Mission, havde hans meste Tid været optagen med at anlægge en Jernbane mellem Coalville og Echo, saaledes at Folket i denne By kunde blive forsynede med Kul fra forstnævnte Sted. Timeligt Arbejde var ligesaa meget endel af Wldsternes Pligter, som Guds Ords Forlyndelse og andre Ting, henhørende til dette Princip.

Wldste Jesse N. Smith var Vidnesbyrd om, at det Værk, hvori han tilligemed de Sidste-Dages Hellige vare delagtige, var af Herren. Han var blevsen opdragten i Kirken. Selstabets, med hvilket han havde draget over Sletterne i 1847, havde været Pionererernes Bagtrop, men ved at følge deres Bane, havde han følt, at han var paa Vejen til Zion. Taleren saa af den Fremgangsmaade, som var indført af Herrens Ejendom til Forskommelsen af hans Værk tydelige Beviser for Opnaaelsen af det forsoniske storartede Maal. En af denne Tidsalders mest farlige Tilbojeligheder var Bantroen, og de Hellige skulle være meget agtpaaagivne med Hensyn til deres Born, at de ikke skulle blive smittede af dette Onde. Wldste Smith henledede en stor Del af sine Bemærkninger paa Nødvendigheden af at samle Kundstab, især opmuntrede han til, at Bornene bleve oplært i alle nyttige Lærdomme og erholdt en sund og moralst Opdragelse. Han holdt det for at være den mest vigtige Gjenstand, der kunde komme under de Helliges Betragtning. Sluttede

med at raade' vore Søsrende til at bevare Maadeholdenhed og til at astaa fra alle Under, som floss af Overdaadighed.

Præsident George A. Smith paaltalte Nødvendigheden af at efterleve Bisdomsordet, og formanede de Hellige til at astaa fra Alt, som dette Princip forbød, forsaaavidt som Klimaet og andre Omstændigheder vilde tillade det. Han hentydede til de nedværdigende og forderelige Folger af at nyde spirituose Drille. Nogle sagde, de kunde drinke og lade være; men de burde aldeles astaa fra en saadan Nydelse. De, som ikke vilde holde Bisdomsordet, vilde i Enden blive syldt med dyb Anger for Forsommelsen af deres Pligt i denne Retning. Præsidentens Bemærkninger angaaende denne Gjenstand vare meget tydelige og bestemte. En Del af hans Tale var henledet paa Kundstabens Gebet. Et kort Uddrag af hans Bemærkninger vilde ikke være i stand til fuldelig at gengive dem. Hans Vinl angaaende den sidstnævnte Gjenstand vare af den mest belærende Karakter.

Koret sang, og derefter sluttedes med Bon af Wldste C. C. Rich.

Kl. 2 Estermiddag. Ester Assyngelsen af en Salme, aabnedes Forsamlingen med Bon af Wldste Lorenzo Snow.

Wldste Orson Pratt holdt en dybsindig og interessant Tale angaaende Opsørelse af Templer, og Hensigten, hvorfor saadanne Huse skulle opføres. Talen blev nedsort.

Wldste Lorenzo Snow gjorde nogle klare og belærende Bemærkninger angaaende Enols Orden, og sagde, at de Hellige vilde ikke erholde Tilladelse til at gaa tilbage til Jackson County for at opbygge Zions Centerstav, medmindre de havde adlydt de Principer, som hen-

hørte til dette System. Samvirken var et fremadgaaende Skridt i den Retning. Taleren ansorte, hvad der ved Samvirken var blevet udført i Brigham City, og påviste, at dersteds var der gjort god Fremgang i denne Henseende. Klæde, Leder, Stovler, Sko, Øst, Smør osv. blevet tilvirkede ene og alene ved Samvirken. Desforuden gaves der et Samvirkningsforhold med Hensyn til Kræg- og Faareavl, en Butik, en Slagterbod og et Østeri. Disse Institutioner gave Folkene i denne By store Fordele, navnlig i denne Tid, som var knap paa Penge. Forsamlingen sluttedes med Sang, og Bon af Eldste George Q. Cannon.

Den 8de Oktober kl. 10 Fmndg. Koret sang, og derpaa aabnedes Forsamlingen med Bon af Bon af Eldste John Taylor.

Eldste Wilford Woodruff talte om Evangeliets evige Egenskab. Der havde aldrig eksisteret og vil aldrig eksistere mere end én Frelsningssplan. De gamle Herrens Mænds Profetier henpegede alle til disse sidste Dage, som skulle være Tiden, da Guds Hensigter skulle fuldkommes. De menneskelige Medskaber, som Herren valgte til at udføre sine Besalinger, var i Almindelighed ikke af dem, der havde Sæde blandt de Mægtige og Anseede, men gansté en Modstætning til disse. Dette havde fundet Sted i denne Uddeling. Josef Smith var blandt de Ullerdes Stand, men var ikke desmindre i aarevis blevet besøgt formedelst Syner og Engle, udsendte fra Herren, intil han var forberedt til at begynde den store Gjerning, som den Almægtige agtede at udføre i de sidste Dage. Gud maatte undervise ham, da han ikke havde andre Kilder til Undervisning. Han lagde Grundvolden til en mægtig Gjerning; han frembragte gamle Optegnelser

og oversatte dem formedelst Herrens Gave og Kraft i det engelske Sprog. Josef Smith begyndte ikke at forrette nogen af Evangeliets Ordinancer, forend han havde erholdt Præstedommet, hvilken Myndighed Menneskene annammede fra Herren. Den Almægtige udsendte Johannes den Dober, som ordinerede Profeten Josef til det aronske Præstedomme, hvilket bemyndigede ham til at døbe osv. Derpaa udsendtes Peder, Jakob og Johannes, som tildelte ham det melkistedekke Præstedomme, hvorved han havde Fuldmagt til at administrere de aandelige Ting i Evangeliet. Josef Smith lagde formedelst Herrens Bejledning Grundvolden til det største Værk, som nogensinde er blevet oprettet, og som var fuldkomment i alle dets Delse. Denne Mand levede længe nok til at overfore paa Brigham Young og hans Brødre alle de Noglér, Kreftter og Belsignelser, som vare nødvendige for at fortsætte de sidste Dages store Gjerning, og derpaa hæseglede han Vidnesbyrdet med sit Blod.

De Sidste-Dages Hellige vare ledede til Bions Dale ved Aabenbaring gennem Brigham Young; de vare blevne velsignede med Fremgang og havde dersteds fuldkommet mange Profetier. De Hellige vare kaldte til at bygge Templer og udføre andre timelige Haandteringer. Ligesom Frelseren var kaldt til at do, saaledes vare og vi kaldte til at forrette visse Arbejder.

Josaf og Hyrum Smith og Israels Eldster, der vare hedengangne, vedbleve endnu som Medarbejdere i Gjenløsningsplanens store Værk. De prædilede det evige Evangelium for deres Alander, som engang havde levet paa Jorden. De Sidste-Dages Hellige skulle virke i Forening med dem og forrette Ordinancer til de Afsdødes Belsignelse. Herren

havde opretst et Folk til at fuldkomme hans Hensigter og udføre hans herlige Værk, Præsident Brigham Young var saa meget under den Almægtiges Inspiration, som nogen Mand, der nogensinde havde aandet i dette Liv, og han vilde ikke lade Folkene i No ellers opøre med at anspore dem til at virke for Herrens Gjerning, forend Zion var opbygget og fuldkommet. Taleren havde læst det tredie Kapitel af Esaias, men havde haabet, at hvad der stod ikke angik

Zions Østre i denne Uddeling, dog alligevel saa det næsten ud saaledes. Præsident Young og hans Brodre havde formanden dem til at aftsaa fra Verdens naragtige Moder, men alligevel vedbleve de at esterligne dem. Dersom dette ikke paa anden Maade kunde blive ændret, var det bedst, de gif foran paa disse daaragtige Baner, paa det Straffen maatte komme over dem, saa denne Fremgangsmaade saa meget snarere kunde blive rettet.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. December.

Efterat have besøgt de forskjellige Konferencer i den standinaviske Mission, ønske vi at sige nogle Ord angaaende denne Missions Tilstand. Overalt i Vin-gaarden, hvor vi have besøgt Herrens Hellige, ere vi blevne modtagne med megen Forekommenhed og Kjærlighed, og vi have i Sandhed nydt stor Glæde paa disse vore Besøg. Det glæder os at kunne sige, at vore Brodre, som ere satte til at bestyre Konferencerne, give de Hellige i Almindelighed et godt Bidnesbyrd for deres retsærdige Vandet og rosværdige Fremgangsmaade. Størsteparten søger af al deres Kraft til at leve efter Herrens Besalinger og opfylde deres Pligter. Og de, som leve saaledes, ere ogsaa meget velsignede. De holde sig nær til Herren og ere lydige til hans Ejeneres Raad, og grundet herpaa føle de sig lykkelige og tilsfredse i de Omskænigheder, hvori det har behaget Herren at stille dem. Missionen er i en florerende Tilstand, og paa de fleste Steder er der gode Udsigter for Evangeliets Udbredelse. Et anseligt Antal Sjæle ere i dette Halvaar ved Daab blevne indlemmede i Kirken, og vi have det bedste Haab for Herrens Værks Fremme i den kommende Vinter, da vor Missions KræFTER ere betydelig forøgede ved saavel vore nylig ankomne Zions Brodre som ved et forøget Antal af Missionærer, kaldte i disse Lande.

Vore Brodre, der ere bestilkede som de Helliges Ledere i de forskjellige Konferencer, ere Mænd af Herren, som søger til at foregaa deres Søskende med et folgeværdigt Eksempel. De ere økonomiske og yderst tarvelige med Hensyn til deres For-nødenheder og gjøre Alt for paa en retsærdig Maade at husholdere over de Midler, der ere dem anbetroede. Og Herrens Velbehag og Belsignalse vil sikkertlig folge dem, dersom de vedblive saaledes til Enden. Missionærerne i det lokale Præstedomme saa et godt Bidnesbyrd for deres Iver og Midkjærhed i at udbrede Sand-

heden. Herrens Værk gaar fremad, og hans Rige vil til sidst triumfere over alle andre Riger paa Jorden.

Brødrenes Ankomst fra Zion.

Det er os en Glæde at kunne bekræftigøre følgende Brødres Ankomst fra Zion den 15de dennes: James Hansen, C. S. Winge, John Andersen og P. G. Geertsen. Vi ønske disse Brødre velkommen, og vort Haab er, at de maa nyde en Hylde af Herrens Land og være blesignede i deres Kald som Evangeliets Budbærere.

Afløsning og Beskikkelse.

Den 21de Oktober 1873. Ifølge Telegram fra Brigham Young til hans Son John W. Young vil Præsident Carrington afgaare til New York med Kompaniet, som afgaar den 22de Ottbr. Fra New York vil han fortsætte videre i Eldste John W. Youngs Selskab til Salt Lake City.

Beskikkelse. Eldste L. J. Herrick er blevet beskikket til midlertidig at indtage Præsidiet over den europæiske Mission.

All Korrespondance med Kontoret i Liverpool stiles til Eldste L. J. Herrick.

Følgende Brødre ere i følgende Orden bekræftede i deres forskellige Missionsmarker: Eldste James Hansen til at virke i København Konference under Konferencepræsident P. G. Carstensens Ledelse, Eldste C. S. Winge til at virke i Norge under Konferencepræsident L. S. Andersens Ledelse, Eldste John Anderson til at virke i Stockholm Konference under Konferencepræsident Math. Nilsons Ledelse og Eldste P. G. Geertsen til at virke i Aarhus Konference under Konferencepræsident C. F. Schades Ledelse.

C. G. Larsen,
Præsident for den Skandinaviske Mission

Korrespondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 3de Oktobr. 1873.

Præsident A. Carrington.

Kjære Broder.

Siden min sidste Skrivelse, dateret den 19de f. M., sører jeg i Sandhed tak-nemmelig ved at kunne sige, at min Hælbred er ganste gjenbunden. Da Konferencen nærmer sig, begynde allerede Brødrene at flokkes om os, og udentvist har ogsaa Agerdyrknings- og Fabrik-søreningernes aarlige Udstilling bragt dem til Byen lidt tidligere, end de ellers ville have kommet. Denne Udstilling er al Ære værd og Gjenstanden for Manges Besøg. Dog vi kunne ikke ganste forudsige, hvad den vil blive til, førend den er endt, da Brødrene ere noget sendrægtige med at indsende deres forskellige Varesorter, og den visstnok vil blive forsøgt med mange Ting, inden den luffes, hvilket vil finde Sted den 7de dennes.

Arbejdet paa Templet er meget tilfredsstillende og går fremad med rasse Skridt. Vi forsøge Arbejdsskyrken i Sten-bruddet og søger til at opdrive saamange Stenhuggere som mulig til at arbejde paa Tempelgrunden. Den finanzielle Krise i Staterne har ikke haft nogen synderlig Indflydelse paa os. Husseys Første National Bank har sluttet sine Undbetalinger, med Undtagelse af den er der intet synlig Tegn til nogen Forskryrelse i Pengemarkedet, uagtet alle Forretnings-mænd for en Tid have flaget over Mangel paa Omsætning af Papirspenge.

Arbejdet paa den Sydlige Utah-Jernbane går, omend med sagte Skridt, fremad. Vi have alle, eller næsten alle de Skinner, vi behøve for at faa Banen færdig til Provo, og vi forvente at naa

dertil enten sidst i denne Maaned eller først i November. Bions Spare- og Hypothekbank aabnede sine Forretninger forrige Torsdag. Denne Institution er grundet paa Samvirken, og vi haabe, den vil blive begunstiget med Held. Renteren er ti pro cent, som tillegges Kapitalen halvaarlig. Denne Institution vil, da Renteren er høj, blive af væsentlig Fordel til dem, som ønske at spare Midler til deres Venners Ud-frielse. Et Beløb saa lavt som 1 Dollar kan indsættes, hvilket, dersom det stadig forsøges, snart vil blive til en anselig Sum; og saadanne Smaabeløb ville knap blive savnede af Indsætteren. Vi forvente i Tidens løb at have Filialer af denne Bank over hele Territoriet, og maaesse den ogsaa vil blive udvidet til Europa, saa de Hellige i Abspredelsen ogsaa maa have Fordelen af en højere Rente af deres Penge. En vigtig Lærdom er blevet os givne ved den sidste Penge-Krise, og den er: at tage behorig Bare paa vores egne Hjælpesildler, og at undgaa saa meget som mulig alle ind-virkede Alliancer. Uagtet denne Lærdom ikke har kostet os Noget, er den alligevel ikke mindre vigtig for os.

Theatret er paany blevet aabnet under nye Ejermæns Ledelse. Det har undergaat storartede Forbedringer og bører allerede et meget prægtigt Udspringe, og i Betragtning af de flave Tider er det meget godt besøgt.

Den Nordlige Utah-Jernbane bliver forlænget mod Nord; og Folkene i Weber og Box Elder arbejde paa at faa Jernbaneforbindelse med Ogden. Sporvognsbanen er fuldendt halvvejs til Varmekilder-nes Badehus; Hensigten er, at den i en ret

Linie fra Badehuset langmed West Street (Gaden øst for Union Square) skal forbindes med Banen ved den sydlige Tempelgade. Den vil uidentvist blive til stor Lettelse for denne Stads Indvænere i Almindelighed, og tilsige være til Gavn for de Syge, som sove Badene. Gasværlets Forretninger ere i stadig tiltagende. Mellem 70 og 100 Gaslygter ere allerede tændte, og flere ere paa Veje til at blive oprejste.

De har arbejdet længe og utrættelig ved Bestyrelsen af den europæiske Mission, hvis Aarsag vi anse det rettest, at De nu bliver løst for en Tid og faar lidt hvile.

Dette Aars Emigrationsforretninger ville være tilende, inden denne Skrivelse naar Dem, saa vi haabe, De vil blive færdig for Hjemrescen, førend det haarde Vejr begynder. De kan besikke Eldste L. J. Herrick til midlertidig at overtage Bestyrelsen af Missionen, indtil Deres Efterfølger ankommer. Vi forvente at sende Eldste Josef F. Smith som Deres Eftermand, men vorr Ønske er, at han forinden sin Afreise assisterer ved Lovgivningen i denne Vinter.

Med Bon for Deres städige Fremme, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet, Brigham Young.

Konferencemødet i Göteborg, den 18de og 19de Oktober 1873.

De tilstedevarende Brødre fra Zion vare: Missionspræsident C. G. Larsen og Konferencens Præsident N. P. Lindelof. Hele det lokale Præstedomme var nærværende tilsigemed en stor Del Hellige og Fremmede, saa Salen var ganske opfyldt. Missionærerne afgave deres Rapporter, hvoraf fremgik, at de havde afholdt mange gode Forsamlinger, og at Evangeliet gjorde god Fremgang paa enkelte Steder.

Præsident Larsen talte om den Aand, som er over de Sidste-Dages Hellige i Almindelighed, og bemærkede, at det var underlig, at Menneskene ikke kunde satte de ligefremme Sandheder, som indeholdes i Evangeliet. Profeterne bare et tydeligt Bidnesbyrd om denne Tid og om de Begivenheder, der skulle finde Sted i de sidste Dage; og alligevel ere Menneskene

blinde for det og uvidende med Hensyn til deres Sjæls Salighed. Det var ille desmindre en Glæde, at Nogle saa Vigigheden af dette Værk og visste Lydighed til dets Principer. Ikke mange af de Rige og Mægtige annammede det, men dette var ifølge Frelserens Bidnesbyrd. Det var de Helliges og i Sørdeleshed Brødrene af Præstedommetts Pligt at udsprede Lys blandt deres Medmennesker. Evangeliets Sandheder vare bestemte til at ophoje og forædle Guds Born. De Hellige blevne opmuntrede til Trofasthed. Missionærerne fik Lejlighed til at afslægge deres Bidnesbyrd.

Konspr. Lindelof afgav sin Rapport. Konferencen talte 520 Medlemmer og 41 Personer vare siden sidste Konferencemøde indlemmede i Menigheden. De Hellige, skjont fattige paa timelige Ting, vare

lykkelige i Evangeliet og villige til at opfylde deres Pligter. De saa med Længsel den Dag imøde, da de kunde blive udvriede fra Babylons Moje og Trængster. Efterat en Del Forandringen vare ved tagne med Hensyn til dette lokale Præstedomme, talte Lindeløf og formane Brodrene til at virke med Ridkærhed i deres nye Arbejdsmarker. Mennestene søgte for det Nærerende at undgaa vort Vidnesbyrd, men Dagen vilde komme, da Herren vilde tale til dem ved Clementernes Kost, og da skulle de blive tvungne til at høre. De Hellige burde være forenede i én Aand, paa det de fra denne Aalde kunde drage den Næring, de behovede. Kristus sagde, at han var Birnenet, og at enhver Gren, som ikke var af ham, ikke kunde bære Frugt.

Bed Forsamlingen Kl. 10, Søndag Middag, blevé Autoriteterne i Zion og Adspredelsen foreslæede til Opholdelse, hvilke enstemmig vedtuges.

Præsident Larsen sagde, at Mennestene troede, ligesom han engang havde troet, nemlig, at „Mormonerne“ være de falske Profeter. Dog ved at undersøge deres Lære og paakalde Herren, var

han kommen til en uroffelig Overbevisning om, at de Sidste-Dages Helliges Evangelium var det ene af vor himmelstte Fader anerkendte. Ved at sammenligne deres Lærdomme med Bibelens, havde han fundet den mest nojagtige Overensstemmelse. Dersom vore Medmennesker vilde anvende en saadan Fremgangsmaade, skulle de snart komme til Kundslab om hvem, der vare de falske Profeter. Kristus sagde, at paa Frugterne skulle man hænde Træet. Et Samfunds Frugter vilde vises af dets Medlemmers Gjerninger; og hvis disse ere gode, da er det af Gud, thi han er Opråbret til alt Godt. Om Slægten undersøgte vores Lærdomme paa den rette Maade, vilde den forsaa, om de vare af Herren eller af Mennester. De Sidste-Dages Hellige funde bevise alle deres Lærdomsprinciper af den Hellige Skrift. Taleren sluttede med at formane de Hellige til at leve op til den Pagt, de havde gjort med den Almægtige,

Konferencen sluttedes enstemmig til ubestemt Tid.

C. J. Lundbæk.
Skriver.

Konferencemødet i Aalborg,

den 25de og 26de Oktober 1873.

Overværedes af følgende Brodre fra Zion: Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencens Præsident P. C. Christensen og Konferencepræsiderne P. C. Carstensen og C. J. Schade samt omrejsende Eldeste i Konferencen Andrew Jensen. Størsteparten af det lokale Præstedomme tilligemed mange Hellige og

Fremmede vare nærværende. En udmerket Aalde var den præsiderende under alle Forsamlingerne, og de forskellige Brodre aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder, som ere aabenbaredes til Menneskeslægtens Frelse i disse sidste Dage.

Der blev talt om de forskellige

fremhæftende Meninger blandt Nutidens Kristenhed, som for en stor Del ere enige i, at man kan blive frelst af Naade uden Gjerninger. Annammelsen af Herrens Evangelium blev fremsat som en absolut uovnlig Betingelse for Mennestestægtens Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Lignelsen om de fem kloge og de fem daarrlige Tomfrur blev fremsat til at opmunstre de Hellige i at være agtpaa givne angaaende deres Religions Forstrifter og i at lægge tilsidé al Kunkenhed i deres Pligters Udførelse. Der taltes om Aandens Virkning hos de Trofaste, at den sammenbandt dem til Et og bevirkelede Glæde, Kjærlighed og gode Følelser blandt dem, Tjendeloven og Djemedet med dens Indstiftelse blandt Herrens Born blev ogsaa berort. De Hellige formanedes til at overholde denne Lov, som vilde bringe dem saavel timelige som evige Belsignelser. Israels Born nøde Herrens Velbehag, saalænge de viste Lydighed til dette Princip, men derimod hans Mishag og Brede, da de ej vilde adlyde det.

Tilstanden blandt Guds Folk i Zion var ogsaa hentydet til. Herrens Ejendoms Folk levede under hans beskyttende Haand i Ephraims Dale og dyrkede ham i Overensstemmelse med de Bud og Forstrifter, han havde aabenbaret til dem. Aar efter Aar blive Herrens Tjenere udsendte for at forkynde Frelsningsbudskabet til Jordens Nationer. De ere villsige til

at forlade Hustru og Born, Slægt og Venner for Guds Navns Skyld og til at gaa ud blandt Fremmede og prædile Guds Ord uden Pung eller Taste; men deres Bidnesbyrd, som fremlægges uden Betaaling, bliver alligevel forkastet af Flertallet blandt Mennesteheden. Intet Offer var for stort for Evangeliet, og det var af væsentlig Bigtighed at esterleve dets Principer, forsaavidt vi ikke skulle gaae Slip af dets Belsignelser. De Hellige blev formanedes til at leve i indbyrdes Enighed og god Forstaelse med hverandre.

I følge Rapporten fremgik der, at Konferencen var inddelt i 3 Grene, som tilsammen talte 515 Medlemmer, hvoraf 78 ere af Præstedommet. 54 Sjæle var i Sommerens Löb tillagte Menigheden ved Daab. 192 var emigrerede til Zion. 225, hvoraf de 62 ere Fremmede, abonnere paa „Stjernen“. Til Trods for den travle Aarstid havde Missionærerne havt god Fremgang blandt de Fremmede og afholdt et anselig Antal Forsamlinger hos dem. Tilstanden blandt de Hellige i Konferencen var i det Hele taget god.

Forslaget om Autoriteternes Opholdelse baade i Zion og i Adspredelsen samide Hellige indbyrdes blev enstemmig vedtaget. Efterat Konferencens Forhandlinger var endte, blev den enstemmig sluttet til ubestemt Tid.

F. W. Blohm.
Skriver.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star“).

(Fortsat).

Det var ganzte indlysende, at D. P. Rockwell havde frølst Fredsdommeren, da udentvivl den blodtørstige Pøbel, som fulgte ham, var bestemt paa at tage

hans Liv. Havde han negtet at efterkomme Fredsdommerens Forlangende om Beskyttelse, vilde han, uden at sige formeget, have vist sig selv som en fejg Usling. Snart efter kom man i Nauvoo til Kundstab om, at den Mand, som Rockwell havde stadt, var en vis Franklin A. Worrell, en af de Sidste-Dages Helliges mest bitre og usorsonlige Fjende i hele Landet. Den samme Worrell var Besalingsmand over Vagten i Carthage Fængsel, da Josef og Hyrum Smith blev myrdede, og siden efter et Bidne da deres Sag var under Behandling. Blandt andre Spørgsmaal, som dengang blev ham forelagte, blev han ogsaa spurgt, om Fængselsvagten, som stod under hans Kommando, havde haft deres Geverer ladede med lost Krudt eller med Kugler. Han negtede at bevare dette Spørgsmaal, og fremsatte som Grund, at han ikke kunde gjøre saa uden at anklage sig selv. Paa den Maade bevistes det af hans egen Tilstaaelse, at omendfjordt han ikke var den virkelige saa var han dog den indirekte Deltager i dette Mord.

De Helliges Lidelser under de Forfolgelser og Gjenordigheder, som de maatte gjennemgaa, vare ubefriavelige. Mange af dem, hvis Hjem vare ødelagte, og som paa denne Maade vare beroede Livets Bekvemmeligheder og højeste Fornodenheder, blev syge, og vare, om de end havde været tilbøjelige til at gjøre nogen Modstand, aldeles usikrede dertil. Enheller vare de, almindelig talt, saa rafte og i en saa mægtig Stilling, at de kunde tage til noget kraftigt Selvforsvar mod en saa ubarmhjertig Pobels Voldshandler. Mange af dem, der aldrig forhen havde været i Felten, vare aldeles ubekjente med Brugen af Skydevaablen, hvilke ogsaa vare saa og af en temmelig underordnet Slags.

Fredsdommer Backenstos lod øjeblik-

kelig efter sin Ankomst til Nauvoo en anden Bekjendtgjørelse udgaa blandt Indbaanerne i Hancock og omkringliggende Provinser, i hvilken han opregnede de sjældige og blodige Ugjerninger, som bleve udøvede af Pobelen gjennem hele Hancock County, beskrev sin nære Undvigelser fra de rasende Mænd, som havde forfulgt ham, besalede Pobelen og Voldsmændene til at adspredte sig og ophøre med deres Voldsgjerninger, og tilslagde alle haardføre Mænd i hele Provinsten til at væbne sig paa bedste Vis og forsøre deres Liv og Ejendomme. Som en Efterstrift til denne Bekjendtgjørelse tillagde han:

„Det fortjener at bemærkes, at det mormoniske Samfund har handlet med mere end almindelig Overbærelse — idet de ere forblevne fuldkommen rolige, uden at gjøre Modstand, da deres Huse, Kornstakke osv. blevne opbrændte lige i deres Nærørelse. De have været overbærende, indtil Overbærenhed ikke længere er en Dyd.

Den berygtede Oberst Levi Williams, som er Anfører for Pobelen, har udkommanderet Militien i den Brigade, som indbefastes i Provinserne Hancock, M'Donaugh og Schuyler, men der forventes, at ingen god Borger vil udgaa for at yde hverken ham eller nogenanden Bistand til Omstyrtelsen af vojt Lands Love, og det er gansté vist, at ingen god Borger vil sætte over Missouri-Floden i den Hensigt at bistaa Voldsmændene.“

Det første Præsidentstab fremforte for de Hellige Nødvendigheden af at være aarvaagne, saa ikke Pobelen uforvarende stulde komme over dem. Deres Kvinder og Born samt alt deres Forraad, stulde, dersom de ikke vare i stand til at forsvare sig, saa hastig som mulig flyttes til Nauvoo. I denne Stad blev det orga-

niseret en Komité af fem Mænd, som skulle underhandle med Pøbelen, ansøge om Fred og love dem, hvis de vilde op höre med deres Ugjerninger, deres lovstridige Processer og andre Forsolgeler, og lade de Hellige have den nødvendige Tid og Fred til at forberede sig, at de vilde forlade Staden ved Foraarets Begyndelse. En Bekjendtgjørelse blev derpaa udstedet, undertegnet af det første Præsidentskab samt flere af Kirkens ledende Vidster. Den blev adresseret til Oberst Levi Williams og Pøbelkompagniet, for hvilket han var antaget at være Leder, og indeholdt Navnene paa de Mænd, der var bestykkede som Komité, samt gjorde den bekjendt med de Helliges Forslag om at forlade Staden. Svar ønskedes enten ved Skrivelse eller ved Komitén, som skulle underhandle med dem. To Dage efterat denne Bekjendtgjørelse var udstedet aukom A. B. Chamber s, Rector af Missouri

Republican til Nauvoo og ansorte, at hans Hensigt var at forebygge Ødeleggelsen af Ejendomme og de Individers Eielse, som udentvil vilde finde Sted, hvis ikke tilsredstilende Forholdsregler vare tagne. Han medbragte Navnene paa Levi Williams og Andre, der var valgte som Komité for Anti-Mormonerne i Warsaw og den Stads Nabokab til at mægle Fred. Det syntes som om Mange, der havde læst dette Forslag til Forlig, adresseret til Pøbelen, vare vel tilsredse med Vilkaarene, medens mange Andre derimod vare ligesaasorbitrede mod dens Bestemmelse, fordi, som de paastode, at de bleve betitlede som Pøbel. At bjsalde en saadan Titel, tænkte de vilde være det samme som ligefrem at tilstaa, at de havde været blandt dem, som havde været Deltagere ved Dybrændelsen og Ødeleggelsen af de Helliges Ejendomme.

(Forts.)

Blanding.

Strandinger. Natten mellem den 21de og 22de f. M. er ifolge „Stevns Avis“ i sterk Taage indstrandet to Fartøjer paa Stevns Kyst. Det ene var en Bark fra Stralsund, et nyt Skib, der var ladet med 3000 Tdr. Hvede og stodte paa Kalkgrundens mellem Holtug og Bøgeskovben, hvor den staar fast og ingen Udsigt har til at komme flot. Af Skibets Besætning er en Mand død af Kultrog. Det andet Fartøj var en Jagt fra Bornholm, der ladet ned Cementsten ligeledes indstrandede paa Kalkgrundens, men som henad Formiddagen atter kom flot.

Fra Rom er der indløbet Underretning om, at de fleste Kardinaler havde besluttet at opstille Kardinal Pecci som Kandidat til Pavestolen efter Pius den Niendes Død.

Asgudsdyrkelsen i Englaud. En ældre Skribent, Dr. Plaisere, siger i en Tale, agholdt i Universitetet i Cambridge omtrent Aar 1573: „For Kristi Evangelium kom til os, eksisterede der ingen Kirke i dette Land, men derimod et anfælt Antal Asgudstempler; intet Præstedomme, med Udtagelse af Hedningedom; ingen Gud uden Sol, Maane eller et strækindtagende Asgudsbillede. I Skotland stod Marstemplen; i Cornwall Merkuriustemplet; i Bangor Minervatemplet; i Malden

Viktoriatemplet; i Bath Apollotemplet; i Leicester Janustemplet; i York, hvor St. Peder nu staar, stod Belonatemplet; i London, paa Grunden, hvor nu St. Pauls Kathedral staar, stod i de Dage Dianatemplet; i Westminster, hvor idag Abbediet staar med sit ørbærdige Udsende, stod Apollotemplet."

Et hæderligt Rygte er indenfor enhver Mands Omraade; man tilegner sig det ved en ørlig Vandel og ved at opfylde sine Pligter. Denne Slags Anseelse er vel ikke saa storartet og fremragende, men den er for Ejernanden af større Værd end al den Hæder og Ære, som Rigdom kunde bringe.

Den som af Kjærlighed tjener Dig, vil ikke forvente nogen Tilbagebetaling. Men den som tjener Dig af Egenkjærlighed, forventer Tilbagebetaling med Renter.

Hvis Glæde og Tilfredshed har Sæde i vort Hjerte, vil ikke Modgangens bitre Storme saa let nedbryde vort Sind.

Augustinius Arnesen fra Alta City, Cottonwood Kanyon, er den 14de August afgaet ved Doden af Lungebetændelse. Broder Arnesen var født paa Helgesen, Hedemarken, Norge, den 22de April 1833. Han annammede Evangeliet i Kristiania den 26de December 1862 og emigrerede til Utah i 1866, hvor han først boede i Provo ét Aar, og siden i Santaquin. Han levede og døde som en sand Sidste-Dages Hellig og efterlader sig Hustru og fire Born. Deseret News.

Formedelst Sætterens Uagtshomhed er der i forrige Nr. indloben følgende Trykfejl:
Side 60, anden Linie, anden Spalte staar sigge, skal staar sidde. Side 63, andet Vers, anden Linie, staar Kom, skal være Kan. 7de Linie samme Vers staar Billig, skal staar Billig.

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

J n d h o l d .

Side.	Side.
Halvaars-Konferencen i Salt Lake City 65.	Konferencemødet i Aalborg
Redaktionens Bemærkninger	Lidt af vor Kirkes Historie
Korrespondance	Blandinger
Konferencemødet i Göteborg	

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. G. Bording.